

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

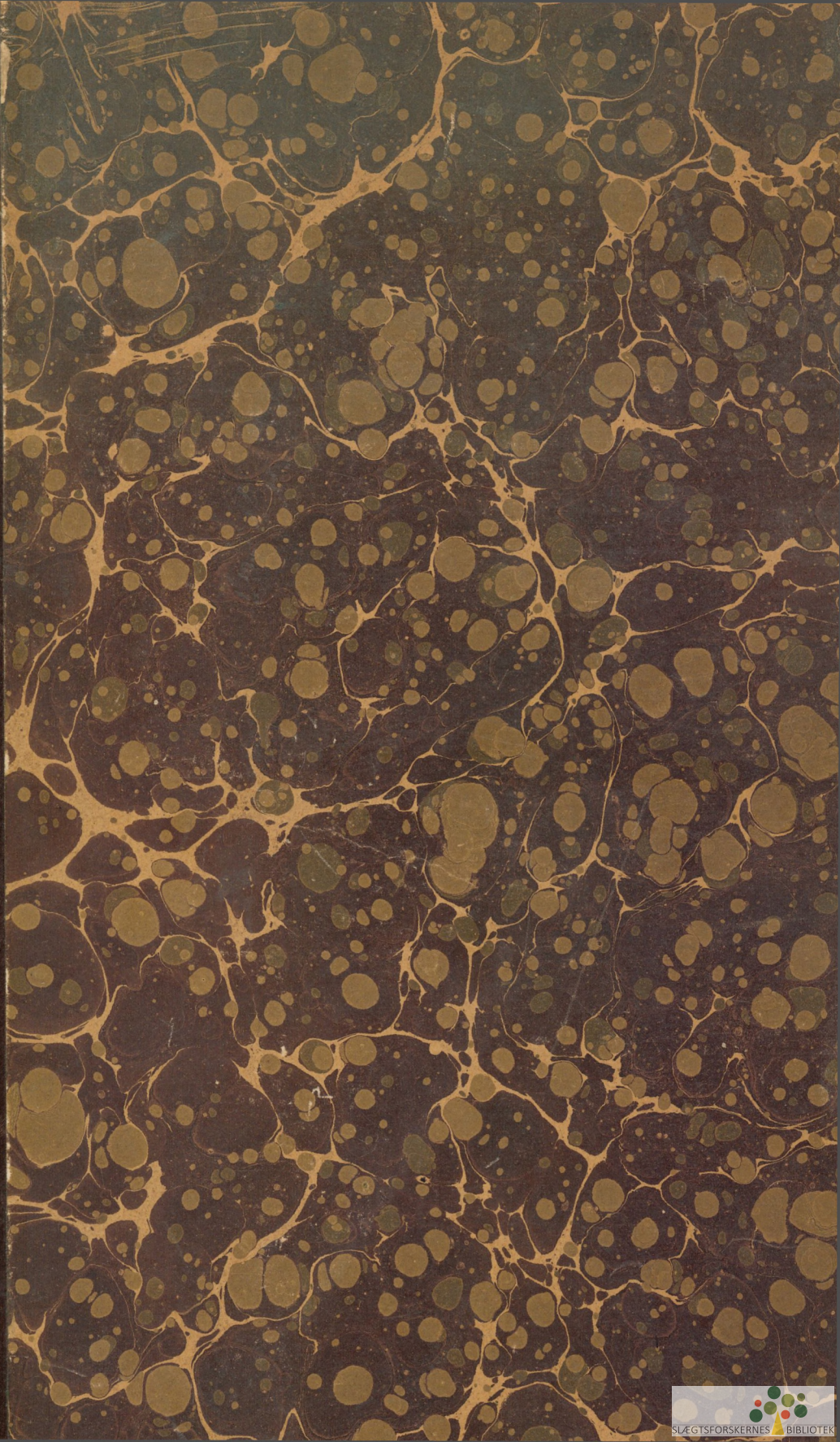
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Rosenørn-
Teilmann
Nørholm
og dens
Beboere

LIDT OM
NØRHOLM
OG DENS BEBOERE

1790—1895,

SMAA OPTEGNELSER

AF

J. K. ROSENØRN-TEILMANN.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

KJØBENHAVN.
THIELES BOGTRYKKERI.

1895.

»— -- — om Folk her har levet, bedre end jeg,
med varmere Hjærter og sundere Marv,
Folk, for hvem jeg staa langt tilskamme;
men efter hvem jeg tør dog tage Arv,
fordi med mig selv jeg veed det i Glæde:
i Grunden vil jeg endda det samme
som de har villet, og frit tør jeg træde
den Vej, som her de har vandret paa,
skal end jeg snuble, hvor de kunde staa. —
Mit Hjem, Du kjære,
for Dig Gud Fader ske Lov og Ære! —«

OVER Porten paa Nørholm er indmuret en Steen, hvorpaa er anført Gaardens 18 Ejere fra 1460 til 1879. Over Rækken af disse har A. C. Teilmann ladet sætte dette Vers:

- Hvad Gud os vil ved Flid og Sved
          og lovligen beskjære,
          det Arvinger i tusind Led,
          berige, glæde, ære.
          Men hvad med Uret vundet er,
          lad Vand og Ild fortære,
          og kuns de næste Arvinger
          som Tyve Mærke bære.

Ejerne ere anførte som følger:

1. Strange Nielsen, 1460.
2. Claus Strangesen.
3. Fru Karine med hendes Sønner Niels Clausen, Terkild Clausen og deres Sødskende, hvoriblandt
4. Otto Clausen, 1531; død 1571.
5. Claus Strangesen, 1571*).
6. Hans Lange, 1609.
7. Ivar Wind, 1631.
8. Christian Wind, 1661.
9. Christian Bilde.

*) Alle disse første Ejere vare af »Strangesønnernes« Æt; Fru Karines fulde Navn var: Karine Pedersdatter Væbner.

10. (Jens) Lasson, 1711.
11. Friderik Lasson, 1716.
12. Stefan Nielsen Ehrenfeld, 1727; død 1741.
13. Fru Marie Schultz, 1741; død 1746.
14. Christian Teilmann, 1742; død 1749.
15. Andreas Charles Teilmann, 1749; død 1790.
16. Fru Christine Marie Rosenørn, fød Wormskiold, med Tilnavn Teilmann, 1790; død 1817.
17. Frøken Ingeborg Christiane Rosenørn med Tilnavn Teilmann, 1817; død 1861.
18. Chr. Ped. Theodor Rosenørn med Tilnavn Teilmann, 1861; død 1879. —

Strange Nielsen skal dog have ejet Nørholm allerede 1444; og Rækken af Ejerne skal kunne føres noget længere tilbage. Den første, der findes nævnt som Ejer af Gaarden, skal være Jep Thomesen af den Æt, der førte tre Roser i sit Vaaben og senere tog Stamtavlene Lange og Munk. Hans Søn Jonas Jakobsen til Nørholm nævnes 1389 som Væbner, og ti Aar senere som Ridder. Han døde 1405; derefter havde hans Enke, Elisabeth Rosenkrands, Gaarden i adskillige Aar, og efter hende deres Sønner Jens og Claus Jonsen. Claus Jonsens Datter Anna blev gift med Strange Nielsen, der fik Nørholm med hende*).

Hvorledes Nørholm fra Stefan Ehrenfeld kom sluttelig i Christian Teilmanns Eje, synes mig ganske

*) Efter Dr. O. Nielsen.

morsomt at høre, som et Bevis paa hvor lidet menneskelig Beregning holder Stik: Stefan Nielsen Ehrenfeld som allerede efter sin Fader ejede Endrupholm, giftede sig med en rig Pige, Marie (eller Maren) Schultz, hvis Forældre døde tidligt; hun selv var, da han ægtede hende, kun fjorten Aar gammel, lille og svag. Kort efter, da hun laa dødssyg af Børnekopper, fik han i Hast et Testamente oprettet, at den længst levende af Ægtefællerne skulde arve den afdøde og kun give dennes Arvinger 500 Rdl. Det hele Giftermaal synes at have fundet Sted kun fordi Stefan Ehrenfeld, gridsk og pengekjær som han var, derved mente at kunne forøge sin Formue. Saa tilkjøbte han sig efterhaanden Lunderup, Nørholm og Agerkrog og samlede videre sammen paa sit Gods. Imidlertid overlevede hans Hustru ham og giftede sig efter hans Død med Amtmand CHRISTIAN TEILMANN. Begge hendes Ægteskaber vare barnløse, men ved Testament bestemtes det, at Teilmann eller — om hun levede længst — hans Sønner af første Ægteskab med CHRISTINE MARIE REENBERG (Landsdommer Thøger Reenbergs Datter) skulde arve hende. Teilmann overlevede hende i tre Aar, og efter hans Død 1749 delte hans Sønner Gaardene imellem sig, der siges ved Lodtrækning. Saaledes kom alt Stefan Ehrenfelds Gods i ganske fremmede Hænder*).

ANDREAS CHARLES TEILMANN fik Nørholm, Lunderup og Agerkrog. Han skal i Aaret 1768 have udbudt

*) Dr. O. Nielsen: Skads Herred.

Nørholm til Salg, — altsaa forinden den nuværende Hovedbygning var opført. I Løbet af 22 Aar er nemlig hele Gaarden ombygget: Ladegaarden paabegyndt 1759 og Hovedbygningen opført 1780.

I Aaret 1790, den 2. Februar, oprettede saa A. C. Teilmann Nørholm til et Stamhus, og testamenterede det til sin Søsterdatter CHRISTINE MARIE WORMSKIOLD, gift med CHRISTIAN ROSENØRN, afgaaet Major og Ejer af Hersomgaard.

Teilmann har sikkert været en ejendommelig og kraftig Charakter. En høj Grad af Soliditet har været hans Kjendemærke; fra Kjælderne, hvor hvert Saltmadskar er en udhuggen Granitsteen, til hvert Søm og hver Jernkrog i Væggene, giver denne Soliditet — prunkløs, og gennemført i stort og smaat — ogsaa Huset her dets Charakter, eller man kan vel sige: hans Charakter. Han har sikkert været en Mand, der vidste hvad han vilde og nødvendig gjorde nogen Ting halvt. Ogsaa i hans Erektionsbrev sporer man den praktiske, ejendommelige Mand, som holdt af at indrette Sagen paa sin egen Viis og se den an med sit eget Øje. — Efter det Bibliothek at dømme, som han efterlod (og som for største Delen endnu findes paa Nørholm, uden dog at tilhøre Stamhuset), har han været en dannet Mand med mange forskjellige Interesser, vel sagtens nærmest et Barn af den rationalistiske Tid: den tyske Filosof Chr. Wolffs Skrifter findes her, vistnok complete; det har formodenlig været Teilmanns Yndlingsfilosof. Hvorom dog alting er: en dygtig Mand

paa sin Plads har han utvivlsomt været; og daglig i mange Aar har jeg glædet mig ved den praktiske Lære, hans Værk kan give den, der har Øje og Sands for at tage ved den. Over Døren i Hovedbygningen har han ladet skrive:

»Tag immer noget for til Eftermandens Nytte,
Og lev som den der skal herfra imorgen flytte«.

Det synes mig han selv har levet efter den Regel, ubestrideligt i det mindste for den første Linies Vedkommende. Paa Lunderup, som ogsaa er ombygget af ham, staar over Indgangsdøren: »*Sic vos, non vobis*«, og det er bleven mig sagt, at det er Begyndelsen af et latinsk Citat, hvis Fortsættelse lyder: »*mellificatis apes*«, — og at dette paa Dansk vilde hedde: »Saaledes gjøre I Honning, I Bier! ikke for Eder selv«, altsaa i Grunden den samme Tanke som »Tag immer noget for til Eftermandens Nytte«. — Den, der er bleven en af hans »Eftermænd«, faar — det kan jeg vidne af Erfaring — rig Lejlighed til at mindes ham med stor Taknemlighed, ikke blot for selve Arven, men tillige for den Maade, hvorpaa Arbejdet i hans Tid er gjort og dermed »Tonen givet« saa tydeligt, at det næppe er muligt at overhøre den. — Har han — hvad jo ingen kan vide — kunnet følge den sidste Linie i Verset saa godt som den første, da er han større Ære værd, end den Tak, der ærligt ydes hans Minde mangan god Gang. — Af hans Erektionsbrev vil jeg nævne en Paragraf, som vistnok ikke findes i alle lignende: »Ingen, være sig Mand eller Kvinde, hvis Husholdning

eller Opførsel vitterligen er ryggesløs, slet eller lastværdig, kan blive Ejer af dette Stamhus«; — og den Bestemmelse, at hver tiltrædende Besidder (de to første undtagne) skal indløse Stamhuset med en temmelig stor Indbetaling til sin Formands Bo, — en Bestemmelse, som forekommer mig i forskjellige Henseender ret praktisk.

Med Hensyn til Arvegangen gjaldt det, at Stamhuset, saalænge der var »*kvindelige Descendenter paa Spindesiden*« efter *Erektors Forældre*, kun maatte besiddes af en af disse. Men som Teilmann i Erektionsbrevets Paragraf 6 selv forklarer, hvad herved skal forstaaes: »Ved en kvindelig Descendent paa Spindesiden af mine Forældre, *forstaaes den alene, som nedstammer fra min Moder som Datter af Datter*, saasom hendes Datter, Datters-Datter, Datters-Datters-Datter og saa fremdeles«, har der i Alt kun existeret otte slige kvindelige Descendenter af Fru Christine Marie Reenberg, gift Teilmann, nemlig: A. C. Teilmanns Søster, JOHANNE, død som Barn; hans anden Søster, MAGDALENE, gift med Thomas Just Jermin til Ausumgaard, og hendes Datter CHRISTINE MARIE JERMIN — gift med Peder Vandborg Stjernhjem til Kabbel —, død 1760, 18 Aar gl., uden Børn; — hans tredie Søster INGEBORG CHRISTIANE Teilmann, gift med Henrik Christian Wormskiold til Bramminge, og hendes tre Døtre: CHRISTINE MARIE, gift med Chr. Rosenørn; ANE MARIE, f. og d. samme Aar, og CHRISTIANE FREDERIKKE CHARLOTTE AMALIE, død ugift 1802; samt endelig Christine Marie

Wormskiolds Datter INGEBORG CHRISTIANE ROSENØRN, med Tilnavn Teilmann fra 1817 til 1861 Besidderinde af Nørholm, ugift. Med hende uddøde altsaa den ubrudte Linie af kvindelige Descendenter af Teilmanns Forældre.

Derefter maa den myndige (over 25 Aar gamle) Besidder eller Besidderinde testamentere Stamhuset til *»hvilken som helst — sit eget eller anden Mands Barn — være sig Mand eller Kvinde, den Udnævnte selv vil«* — blot at han eller hun nedstammer (ægtefødt) fra Erektors Forældre. Døer Besidderen umyndig eller uden at have gjort Testamente, eller den udnævnte ikke vil modtage Stamhuset, skal den sidst afdøde Besidders nærmeste Arving efter Loven (saafremt da Vedkommende ogsaa nedstammer fra Christian Teilmann og Christine Marie Reenberg) tillige arve Stamhuset; dog foretrækkes da atter Kvindekjønnen, hvis der blandt disse lige nære Arvinger er baade Mænd og Kvinder; og af dem, der saaledes kan komme i Betragtning, foretrækkes — hvis der er Flere lige nær — den, som *»er nærmest 25 Aar, være sig over eller under«*. Skulde der endda blandt disse være To lige nær *»finder Lodtrækning Sted«*. — *Enhver Besidder skal, som saadan, føre Tilnavnet Teilmann.*

Disse Arvegangs Bestemmelser ere i og for sig klare og redelige nok, naar man kjender dem; men, som rimeligt er, have Udenforstaaende kun vidst at *»Byen hedder Snerpe, men ikke hvor den snerper hen«*, og denne halve Viden har efter Frk. J. C. Rosenørn-Teilmanns Død givet Anledning til en snurrig Mis-

forstaaelse hist og her, som det er mig særligt magt-
paaliggende at faa rettet. Frk. J. C. Rosenørn-Teilmann
havde nemlig, som den sidste af de fornemmeligt Arve-
berettigede, i 1848 testamenteret Stamhuset til sin
Broder Carl Gustavs Datter CHRISTINE MARIE ROSEN-
ØRN (min Moder), forlovet med hendes ældste Broders
Søn, CHRISTIAN PEDER THEODOR ROSENØRN, saaledes
at det fra deres Bryllup skulde arves af dem Begge,
og om hun skulde dø før sin Faster, han da som
Enkemand skulde arve det alene. Min Moder døde
allerede 1852, og min Fader arvede saa Stamhuset ved
sin Fasters Død 1861. Men paa Grund af, at man
vidste noget om, at det oprindeligt skulde arves af
Kvinder, udbredte sig enkelte Steder den meget store
Fejltagelse, at det var mig, som min Moders Datter,
der egenlig nu var Besidder, og at min Fader kun
var Bestyrer; mens Sandheden er den, at min Fader,
der altsaa ifølge ovennævnte Testamente besad Stam-
huset fra 1861 til sin Død 1879, om han havde villet
det, med fuld juridisk Ret *kunde* have testamenteret
det til hvem som helst anden af Christian Teilmanns
og Hustrues Efterkommere, og at jeg har ham at takke
for, at jeg blev Besidder efter ham.

Andreas Charles Teilmann døde den 27. Juli 1790;
ved hans Død var vistnok Chr. Rosenørn hos ham, —
i det mindste daterer Denne Dagen efter, den 28. Juli,
et Brev fra Nørholm med Dødsbudskabet til sin Hustrues
Broder, Teilmanns Søstersøn, Peder Wormskiold.

CHRISTINE MARIE WORMSKIOLD var, som før nævnt, Datter af Ingeborg Christiane Teilmann og Henrik Christian Worm, adlet Wormskiold, til Bramminge. Hendes Fader døde 1760, og hendes Moder boede som Enke paa sin Broders Gaard, Lunderup. Der stod Christine Marie Wormskiolds Bryllup, da hun 1777, 25 Aar gammel, blev gift med CHRISTIAN ROSENØRN til Hersomgaard. Hans Bibel findes paa Nørholm, og i denne har han nedskrevet enkelte Data af sit Liv, som jeg her vil anføre, da det jo er hans — og tildels ogsaa hans Hustrues — Historie i ganske kort Begreb.

Som et Curiosum kan det nævnes, at min Oldefader, hvis Fader (Amtmand paa Falster) tidligere havde været ved Christian den 6tes Hof, blev opkaldt efter denne Konge og havde lutter fyrstelige Faddere, naturligvis ved Stedfortrædere.

Her altsaa Udskriften af hans Bibel:

»Denne Bog haver min Fader foræret mig. A^o 1749.
Jeg er født dend 8 April 1741,
fick Caractair som Cornet i det 1ste Jydske Cuiras-
seer Regim. 1756,
kom som Cornet i Gage i samme Regiment 1758,
fick Carractair som Premier Lieutenant 1760,
blev Capitain og Cheff for eet staaende Compagnie i
det 4de Syndenfieldske, da Brockenhuuses Regiment 1761,
Regimentet blev reduceret 1766,
samme Aar blev jeg ansadt som Second Capitain
ved det 1ste Syndenfieldske da Sehesteds Dragon-Regim.,
kom paa Vartpenge 1767,

samme Aar blev jeg Second Capitain ved det
Jydske da Lüttichaus gevorbne Dragon Regim.,
fick Escadron i samme Regiment 1772,
blev 3^{die} Major i Regimentet 1774,
toeg min Afsked og blev Kammerherre 1776.
Jeg kiøbte Hersomgaard 1775,
blev gift paa Lunderup med Frøicken Christine
Marie de Wormskiold d. 29de Aug. 1777.

Hun er født den 8de Juny 1752.

Vores ældste Søn Peder Otto Rosenørn er fød d.
24de Juny 1778,

vores ældste Datter Ingeborg Christiane dend 11te
July 1780,

vores anden Søn Hendrich Christian dend 6te
Sept. 1782.

Dend allerhøyeste som saa faderlig har ført og
hiulpen os hidendtil, Hand være fremdeles med os,
Hand lære Forældre og Børn vore Pligter, imod Ham,
os selv indbyrdes, og vores Næste, Hand hielpe os for
Jesu vor dyrebare Frelseres Skyld ved dend Hellig Aands
Bistand og Naade, saaledes at udøve dem, at vi, om
det er Hans Villie og os tienlig, kand blive lykkelige
her paa Jorden, men for alle Ting salige i Himmelen.

Vores 3^{die} Søn Carl Gustav er fød dend 14 De-
cember 1784.

Vores 4de Søn Thøger Emil er fød d. 15 Maj 1787.

Vores 5te Søn Andreas Carl er fød den 5 Sept. 1790.

Gud som har velsigned os med Børn, har og vel-
signed os med Midler til Deres Opdragelse, Hand give

os sin Aand og Naade til ey at misbruge dem, men lære os selv at anvende disse timelige Ting til Hands Ære, vores, vores Børns og Medmenniskers sande Vel baade her og hisset. Ved min Kones Morbroders, Sal. Herr Etatsraad Teilmann til Nørholm hands venne- hulde Testamente fik min Kone Nørholm, Lunderup og Aggerkrog som et Stamhuus for hende og qvindelige Descendenter, hvis revenuer hun tiltræder fra d. 1ste Maj af 1791.

Vores 6te Søn Leopold er fød dend 5te Octr. 1792 paa Nørholm.

Her slutter min Oldefaders Optegnelser, men med min Oldemoders Haandskrift er senere tilføjet: »1812 d. 27 Febr. døde denne min trofaste Mand, mine Børns retskafne Fader, efter 2de Dages Sygeleje til uerstattelig Tab for os.

O, Gud, saa mangel Glædes Stie, Du hidtil lod mig vandre! hvor mangt et Uveir trak forbi, der ramte tusend andre. Saa tidt mit Legem og min Aand blev signet ved Din runde Haand, og naar jeg bad da hørte Du; O! saa kom mig da og nu, med mine Faderløse ihu! Og hielp os, hielp os Herre! saaledes at udholde, at vi omsider maa naae Maalet og samles i Din Glæde med Den og De vi her elskede!!!

Rimeligvis allerede 1790 eller 1791 solgte saa Christian Rosenørn Hersomgaard, og levede Resten af sit Liv paa Nørholm; af Børnene er, som anført, kun den yngste Søn født her. — Af gamle Breve fra mine

Oldeforældres Tid har jeg det bestemte Indtryk, at de hørte til de »Stille i Landet«, og at de i denne Stilhed og Ubemærkethed levede et saare lykkeligt Liv.

Nørholms Mølle, som den nu staar, er — som det staar udskaaret i en Bjelke over Døren: »Opbyggt 1792 af C. Rosenørn-Teilmann«; ogsaa skal hele Kvistlejligheden i Hovedbygningen være indrettet i mine Oldeforældres Tid.

Af deres sex Sønner kom den ældste, min Farfader, PEDER OTTO, til sine Studeringer i Kjøbenhavn 1796 og fik 1799 juridisk Examen med laud. 1805 blev han Amtmand i Ringkjøbing Amt; 1807 havde han i Kjøbenhavn Bryllup med sin Kusine Ingeborg Christiane Wormskiold; 1820 blev han Stiftamtmand over Aarhus Stift, og boede da paa Ristrup, som tilhørte hans Svigermøder; her døde han 1828, efterladende sig Enke og to Børn: min Fader, CHRISTIAN PEDER THEODOR ROSENØRN, som da allerede var kommen i Skole i Sorø, og min Faster (Frøken CHRISTINE MARIE ROSENØRN, nu i Kbh.)

Den næstældste Søn, HENRIK CHRISTIAN, gik den militære Vej, og var 1812—14 som ung Officeer med i Norge; i Tidens Løb avancerede han til Oberst. — Efter sit Giftermaal med Enkebaronesse Christiane Kaas-Lehn, f. Barner til Baroniet Guldborgland, blev han optaget i den danske Friherrestand som Baron ROSENØRN-LEHN. Han døde paa Orebygaard 1847. Kort før sin Død arvede hans Enke ogsaa Baroniet Lehn. — Deres tre Sønner vare: Baron OTTO DITLEV ROSENØRN-LEHN, ugift, Besidder af begge Baronierne fra sin Moders Død

1860 til 1892, da han døde i Kjøbenhavn efter i mange Aar at have været Udenrigsminister; Baron ERIK CHRISTIAN HARTVIG ROSENØRN-LEHN, nuværende Besidder af Baroniet Lehn, gift med Baronesse Polyxene Pechlin (*sex Døttre*; se dansk Adels Aarvog); — og Baron CHRISTIAN CONRAD SOPHUS ROSENØRN-LEHN, nuværende Besidder af Baroniet Guldborgland, gift med Comtesse Benedicte Knuth (en Søn: Baron FREDERIK MARCUS ROSENØRN-LEHN, Forstcandidat). — Den eneste Datter Baronesse Christine Marie Rosenørn-Lehn var gift med Kammerherre Rudolph Bielke (Gesandt i Berlin), blev Enke efter faa Aars barnløst Ægteskab og døde 1862.

Den tredje Søn CARL GUSTAV — min Morfader — var som sin ældste Broder juridisk Candidat med laud, blev 1814 Byfoged i Varde, 1825 Amtmand i Skanderborg Amt (med Bolig i Horsens), 1826 Amtmand i Vejle Amt, og tilsidst, efter sin ældste Broders Død, Stiftamtmand i Aarhus; 1843 tog han sin Afsked og blev Administrator af Nørholm, hvor han altsaa fra den Tid fik sit Hjem paany. Til ham komme vi derfor senere tilbage igen.

Den fjerde Søn, THØGER EMIL, var Søofficer; han var med i Aarene 1807 til 1819 og kom ogsaa en Tid i engelsk Fangenskab, — det hed sig han der blev noget unaadigt behandlet, fordi han havde forhugget sit Fartøj før han overgav sig. Han skal — hvad ogsaa hans Breve give Indtryk af — have været en livlig, djærv og dygtig Mand; men, siges der, en noget stræng Officer. Sluttelig laa han som Capitain-

Lieutenant og Fører af en Kutter paa Kaperjagt i Vestindien, og opbragte der 1818 en af disse »Sørøvere«. 1819 var han paa Vejen hjem til Danmark, men druknede i spanske Sø, og Sagnet gaar, at det var en Hævn af nogle af Mandskabet, at han ikke blev bjærget. Der langedes — siges der — for et Syns Skyld en Ende raadent Toug ud til ham, som brast, idet han greb det. I »Dagen« stod der kort efter (den 21de September) et kjønt Vers over ham i den Tids Stil; det mentes forfattet af en Søofficeer Bille, og lyder saaledes:

Bølge! langsomt slaae mod Danmarks Strande,
Sorg forkynde du med dæmpet Brag,
Snekken hist, som kløver Nordhavs Vande,
Bringer Jammersbud for Danmarks Flag.

Røde Flag med hviden Kors! du sænke
Dine Fliger dybt i Havet ned;
Vemodsfuld med Taarer da du tænke:
Giæve Søn, i Bølgens Grav Du gled!

Herlig stod han lig en Egestamme,
Trodsed' Alt med Kraftens stærke Sværd;
Modgangs Lynild ofte ham mon ramme,
Fast han stod i mangel vældig Færd.

Dannebroge! ofte har du skuet,
Naar han færded' ved den danske Strand,
Høit forklaret Heltens Øie lued,
Naar han kæmped for sit Fædreland.

Ak! nu hviler langt fra Danmarks Strande,
Han i Havet mellem Sand og Steen,
Ak! nu Dag og Nat de fierne Vande,
Ruller langsomt over Heltens Been.

Rul mod Kysten sagte, danske Vove,
Sorg du tolke med et dæmpet Brag;
Rolig Du i Havets Arme sove,
Giæve Søn af Danmarks stolte Flag!

Den femte Søn, ANDREAS CARL, var Land-Militair, var med i Krigen og mentes allerede falden i Slaget ved Sehested, men var dog sluppen derfra med Livet. — Ved Armeens Reduction fik han sin Afsked som Ritmester, og havde fra den Tid ikke nogen fast Beskjæftigelse, og ikke ret noget fast Hjem heller, skjøndt han tilsidst købte den lille Gaard Søvig ved Fiil Sø. Han rejste meget omkring til Slægt og Venner, som en ivrig Jægersmand; men mere og mere fik en ulykkelig Lidenskab Magt over ham, og 1841 endte han, i et Anfald af Sindsforvirring, selv sit Liv. Ogsaa fra hans Haand foreligger endnu Breve, som give Bekræftelse af, hvad jeg har hørt fortælle: at der oprindeligt var saa meget godt hos ham, og at han selv i sine bedre Øjeblikke følte sig saa ulykkelig ved sit — man maa jo kalde det — spildte Liv, at det maa gjøre En dobbelt ondt at tænke paa, at han saaledes gik til Grunde. —

Den sjette og yngste Søn, Leopold, fik ogsaa en udmærket god juridisk Examen, 1813; men saasnart han havde endt sine Studier, blev han sin Moders, og senere sin Søsters, Hjælper som Administrator af Nørholm, og døde her 1840.

Datteren, INGEBORG CHRISTIANE, var jo det næstældste Barn, født 1780; ti Aar gammel kom hun altsaa til Nørholm og tilbragte saa her — nogle smaa Rejser

i sine yngre Aar undtagne — sit Liv uafbrudt, til Velsignelse og Gavn for sine Omgivelser. Fra hendes Ungdom af var hendes Helbred svagt, og dog overlevede hun sine sex Brødre, Alle oprindeligt sunde og kraftige Mænd. —

Af de gamle »Sagn« og af de gamle Breve faar man det samme Indtryk af et godt og kjærligt Familieforhold baade mellem Forældre og Børn, og mellem Børnene indbyrdes, — af en, menneskelig talt, god, sund Bund hos dem Alle, en Ærlighed og Naturlighed, som var alt Pral og alt usandt og forskruet Væsen lige stik modsat, — hvilke andre Fejl de saa forresten have havt. De have, synes det mig, passet svært godt baade til Gaarden, til Egnen og til Egnens Folk, — jævne og nøjsomme, frie for al Lyst til at gjøre eller være noget »for et Syns Skyld«, mest afholdte af dem, der saae dem nærmest og kjendte dem bedst.

1812 døde min Oldefader og fem Aar senere min Oldemoder. I Aaret 1817 altsaa tiltraadte deres Datter, Frk. INGEBORG CHRISTIANE ROSENØRN-TEILMANN den sidste af de »kvindelige Descendenter paa Spindesiden« af Teilmanns Forældre) Besiddelsen af Stamhuset, som hun saa besad i 44 Aar. Det var jo i de Tider før Kvinderne vare fuldstændig myndige, og hendes yngste Broder, LEOPOLD, som allerede havde været »Administrator« medens hans Moder levede, vedblev at være dette for sin Søster, indtil sin Død 1840. Han blev i denne Stilling med Opofrelse af egen selvstændig

Karriere; men for øvrigt har han sikkert maattet føle en stor Tilfredsstillelse i sin Stilling her, da der mellem ham og hans Søster skal have været et endog usædvanligt smukt og kjærligt Sødskendeforhold, og han var afholdt af Alle paa Egnen. Han var 12 Aar yngre end sin Søster, og i sit første Testamente havde hun udnævnt ham til Besidder efter hende; hun overlevede ham imidlertid i 21 Aar, og hans Død var sikkert den største Sorg af de mange, der ramte hende, som den længstlevende af de syv Sødskende. I et lille Digt har jeg søgt at gjemme hans Minde:

Alt mens der svandt et Hundred Aar
og samme Slægt paa samme Gaard
har havt sin Hjemstavn kjær,
og levet trygt, trods Sorg og Strid,
kun En af Slægten al den Tid
er født og baaren her.

Da jeg kom hid han længst var død;
men Vidnesbyrd der om ham lød
og stemte sammen godt:
sig selv at glemme han forstod,
og leved for sin Søster god
som hendes Hjælper blot.

Han fik, da Livets Maal blev sat
og Dødens Engel kaldte brat
til Færden tyst og lang,
det Lov af kjærlig Søsterhu:
»min fuldtro Ven og Broder nu
mig svigter første Gang«.

Ja, dette Liv i stille Fred,
som tidt det frem i Mindet gled,

ret som en dæmpet Sang,
har intet Drapas Vælde havt;
men Inderligheds dybe Kraft
gav disse Toner Klang. —

Og medens Tiden tyst gled hen
En efter En svandt Slægtens Mænd
bag Gravens mørke Rand;
i Eftermælet her paa Jord
jeg hørte stadigt samme Ord:
»en *tro*, retsindig Mand«.

Men er det Sandhed, som sig bør,
at hele Slægten bære tør
det Kjendingsmærke: *tro*,
var Ingens Troskab mere klar
end hans, hvis hele Virken var
i Hjemmets stille Bo.

Og da det tykkes mig, just han
maa kaldes Slægtens bedste Mand,
skjønndt ej af Saga kjendt, —
just han, hvis liden Vugge stod
i Hjemmet her, hin Broder god,
til kjærlig Hjælper sendt.

Den tredie ældste af Brødrene, CARL GUSTAV, blev nu Søsterens »Administrator for Nørholm«; baade han selv og hans Familie besøgte hende de første Aar efter Broderen Leopolds Død længere Tid ad Cangen; og i 1843 tog han sin Afsked fra sit Embede som Stiftamtmand og flyttede med sin Familie til Nørholm, som saaledes blev hans Hjem paany. Carl Gustav Rosenørn var gift med sin Kusine, Mette Margrete Wormskiold, en Søster til hans ældste Broders Hustru. De havde

fem Sønner og en Datter; de to ældste Sønner, CHRISTIAN og PEDER vare svage fra Barndommen af, og vare døde i en ung Alder, medens de vare i Aarhus. De tre yngre: POUL EMIL, AXEL og PEDER OTTO vare da Studenter og opholdt sig saaledes i Kjøbenhavn, hvor den ældste, Poul Emil, efter endt juridisk Examen fik Ansættelse. (Han døde som Colonialsecretair 1888). — De havde jo alligevel Alle nu deres Hjem paa Nørholm og vare ofte lange Besøg i Hjemmet. Men Datteren, CHRISTINE MARIE, min Moder, var stadig i sit Hjem, paa smaa Rejser nær, indtil sit Bryllup 1850; hun blev ogsaa ret indlevet her, og skjøndt hun havde holdt inderligt af sit Barndoms Hjem, Jægergaarden ved Aarhus, som dengang var en fuldstændig landlig Bolig, havde hun ogsaa stor Kjærlighed til Nørholm, hvor hun jo ogsaa allerede mange Gange, før hun saaledes blev hjemme her, havde været en kjær Gjæst hos sin Faster. Mine Forældre vare blevene forlovede her, da de i 1842 Begge vare her i Besøg, — og endnu oftere i de følgende Aar end tidligere kom min Fader her som Gjæst. — En Tid var min Morfader udnævnt til sin Søsters Efterfølger; men sluttelig udvalgte hun, i Overensstemmelse med sin Broders Ønske, og efterat ogsaa hans ældste Søn Poul Emils Mening var bleven adspurgt, som tidligere fortalt, mine Forældre i Forning dertil. —

Foruden disse nære Slægtninge hørte endnu to »Plejedøttre« til min gamle Tantes Husstand i Aarenes Løb: den ene var hendes Næstsødskendebarn, Frøken

Anna Teilmann (Datter af A. C. Teilmanns Brodersøn, Thøger Teilmann paa Endrupholm) som da hun 1828, 19 Aar gammel, stod forældreløs, kom til Nørholm, tilligemed sin ældste Søster Christine; denne blev imidlertid nogle Aar efter gift, hvorimod Frk. Anna Teilmann havde sit Hjem her indtil min gamle Tantes Død. Faa Aar efter flyttede hun til Vemmetofte Kloster, hvor hun blev Priorinde fra 1871 til sin Død 1877. Den anden var Christine Marie Hjort, hvis Fader i en Aarrække havde været Sognepræst i Thorstrup ved Nørholm; hun kom ogsaa hertil efter sine Forældres Død og blev her indtil sit Bryllup (med min Morbroder Axel Rosenørn) 1859. Ogsaa disse To, som Begge hang ved min gamle Tante med den hjærteligste Hengivenhed, have været til Glæde i hendes Hjem og til Hygge i hendes daglige Liv. —

I dette Tidsrum begyndte jo de gamle Hoveriforhold stærkt at løses de fleste Steder Landet over, og til dette vare de naturligvis ogsaa med paa Nørholm; i mit Eje findes en smuk Sølvsats, der — som der staar paa dens Fod — er en Gave til det ædle og sjældne Sødskendepar Ingeborg Christiane Rosenørn og Carl Gustav Rosenørn fra 59 taknemlige fra Hoveriet frigjorte Bønder af Nørholms Gods. — Fra 1841 var Gaardens Avling bortforpagtet indtil 1859, sex Aar ad Gangen. Ogsaa Lunderup var en Tidlang forpagtet bort.

1852 blev min Morfader ramt af Apoplexi, hvorved hans Tunge og hans højre Side lammedes. Den før saa kraftige Mand levede i denne Svagheds Tilstand i

sex lange Aar (Mælet var ham ganske berøvet), i hvilke Aar ogsaa min Mormoder, som allerede i længere Tid af og til havde lidt af Epilepsi, ved hyppigere Anfald af denne Sygdom stadig blev svagere. De døde Begge 1858 med kort Tids Mellemrum. I disse sidste sex Aar af min Morfaders Liv var min Morbroder Axel, da juridisk Candidat, sin Fasters Hjælper med Bestyrelsen af Stamhuset, og sine Forældres trofaste Støtte. Først efter deres Død søgte han et Embede, og tænkte paa at sætte Bo, skjøndt han i flere Aar havde været forlovet. Det gik da saa heldigt, at han fik Embedet som Herredsfoged i Skads Herred (dengang med Bolig i Varde), som blev ledigt ved, at min Fader søgte sin Afsked derfra for at flytte til Nørholm. I dette Embede blev min Morbroder i over 30 Aar, indtil sin Død 1891. 1859 havde han saa Bryllup (som før nævnt) med Christine Marie Hjort, som døde 1889. (En Søn: CARL GUSTAV ROSENØRN, Cand. phil.). —

Ved mine Bedsteforældres Sygdom, ved min Moders Død i Fredericia 1852 efter kun to Aars Ægteskab, og ved min yngste Morbroder, Ottos, allerede tidligere begyndte, sluttelig uheldbredelige Sindssygdom (han døde paa Oringe Hospital 1881) faldt der jo tunge Skygger over de senere Aar af min gamle Tantes Liv, skjøndt sikkert ingen af alle disse Sorger har ramt hende saa dybt som Broderen Leopolds Død; men efter alle samstemmende Vidnesbyrd bar hun det Alt — ogsaa sit eget svagelige Helbred — med Taalmodighedens stille Styrke; hun tænkte gjerne og kjærligt paa Andre, og

vilde gjerne hjælpe hvor hun kunde, — og jeg tror, at de ere Mange, som have takket hende af et ærligt Hjærte, og som have bevaret hende i kjærligt Minde.

1858 om Efteraaret flyttede min Fader med sin lille Husstand: foruden mig min kjære Opdragerinde Frøken Th. Bille og to Tjenestefolk, fra Varde til Nørholm.

Min Fader, THEODOR ROSENØRN, var efter heldig endt juridisk Examen bleven Volonteur i Rentekammeret, senere Auscultant (1846); var 1844—45 paa Amtmandens Kontor i Ribe, fungerede en Tid som Stedfortræder for Amtmanden i Ringkjøbing, der var Stænderdeputeret, var 1847 og 1848 adjungeret Amtmanden i Nykjøbing paa Falster, 1849 constitueret Amtmand paa Bornholm; derefter Sekretair hos Indenrigsministeren. I sidstnævnte Stilling var han, da han 1850 den 11te Juli holdt Bryllup paa Nørholm, men blev Aaret efter Borgermester i Fredericia; efter min Moders Død i Decbr. 1852 søgte han det da ledige Embede som Herredsfoged i Skads Herred, for saaledes at komme i Nørholms Nærhed, til Slægtens gamle Egne. Han kom dertil 1853 og var altsaa i dette Embede i fem Aar.

Da min Fader kom til Nørholm, overtog han Avlingen og begyndte, saavidt jeg husker endnu medens hans Fæster levede, paa forskjellige Forandringer og Forbedringer; ogsaa for Plantning havde min Fader strax stor Interesse og fik snart taget fat derpaa. I mine Oldeforældres Tid havde vistnok alle Sønnerne givet sig lidt af med at plante hist og her, — saaledes

findes her i den gamle Egelund enkelte nu store og kraftige Bøgetræer, som jeg veed min Farfader har plantet. Medens Leopold Rosenørn var Administrator, var i Nørholms Lund det side Jordsmon indenfor »sorte Sø« bleven tilplantet, og senere den ved Aaens Regulering fremkomne Ø; ogsaa min Morfader har ladet plante adskilligt, særligt en Deel Bøge spredt omkring, og saa hele Stykket mellem store og lille Lund, som nu danner Slutningen af sidstnævnte. Fra min Morbroder Axels Tid er Plantagen nedenfor Haven, nu »Møllelunden« kaldet. Min Faders Plantninger i Aarenes Løb kan bedst nævnes under Et ved at sige, at han har ladet plante næsten alt der findes af Træer Nord og Øst for Gaarden. Tillige har han underplantet meget i Nørholms Lund; underplantet Krarup Lund (som han fik samlet sammen ved at tage de smaa Skovparceller ud af Bøndergodset der solgtes i Krarup og Letbæk); underplantet og tilplantet i Lunderup Lund og indtaget Engene »Peder Madsens Rode« og »Lemsig Langkrog« ved Nørholms Lund til Plantning.

Saa langt jeg kan huske tilbage har jeg ugenlige Besøg paa Nørholm i Minde; sluttelig var jeg der altsaa »helt og holdent« i de sidste tre Aar af min gamle Tantes Liv, og er glad at jeg kan huske hende og noget af den Kjærlighed hun viste ogsaa mig. Min Fader elskede og højagtede hende, og det staar saa klart for min Erindring, hvor stor hans Sorg var, da

hendes sidste Sygeleje ikke lod mere Haab om Helbredelse tilbage. En sex Ugers Tid før sin Død var hun faldet og havde slaaet sin Hofte saaledes, at hun maatte gaa til Sengs, — og kom saa ikke op mere. Hun døde 21 Aarsdagen efter sin kjæreste Broders Død, den 12te August 1861.

De 18 Aar, 1861—1879, min Fader var Besidder af Nørholm, vare jo af de gode Aar for Landbruget, og en Tid, i hvilken der overalt blev arbejdet meget paa mange Forbedringer i dette; min Fader havde megen Interesse derfor og Lyst til at være med i dette Arbejde, og om end hans — som vistnok mange Andres — Forsøg ikke alle »svarede Regning«, er det dog fornøjeligt at huske paa de mange forskellige Ting som da bleve satte i Gang, — med Opdyrkning, Dræning, Engvanding o. s. v. — Dog maa de allerede omtalte Plantningsarbejder ubetinget nævnes som dem han baade selv havde mest Glæde af og som absolut har den største Betydning; min Fader oplevede at se meget af sine Plantninger i smuk Fremvæxt, til stor Forskjønnelse for Gaardens nærmeste Omgivelser.

Afhændelsen af Fæstegodset førtes i min Faders Tid næsten fuldt til Ende; ved hans Død var der kun en eneste Fæster af Bondejord tilbage. Det gik endogsaa saa rask med Salget, at Agerkrogs gamle Hovedgaardsjord, som var udstykket i tre Bøndergaarde, nær var bleven solgt altsammen; de to Gaarde vare afhændede, men just som det ogsaa paatænkte at sælge

den tredie, kom min Fader i Tanker om, at da Stamhuset benævnedes »Nørholm, Lunderup og Agerkrog«, burde dog i det mindste noget af sidstnævnte forblive i dets Eje. — I Teilmanns Tid var Agerkrog, som da vistnok allerede længe havde været bortfæstet til Bønder, saaledes bleven udstykket i flere Bøndergaarde, og jeg tænker, at næsten de eneste Levninger som existere endnu fra Agerkrogs Herregaardsdage, ere to Kaminstene, der findes paa Nørholm og rimeligvis ere komne hertil i Ivar Winds Tid, som var den første fælles Ejer af begge Gaardene, og maaske er den, der har ladet det gamle Agerkrog nedrive; — den ene af disse Stene, nu indmuret i Spisestuen paa Nørholm, bærer den gode Indskrift

»WAS GOTT FUGIT
MIR GENUGIT«,

samt Niels Krags og Jutte Høegs Vaabener og Aars-tallet 1609; den anden har samme Aarstal, Niels Krags Navn, fædrene og mødrene Vaaben samt Indskriften

»UT IGNIS ITA AULA«.*)

Haven paa Nørholm blev af min Fader tildels omlagt i den saakaldte engelske Stil og meget forskjønnnet; Udsigten fra Havedøren til Mølleslusen blev udhugget; og inde i Huset bleve mange, baade praktiske og meget forskjønnende, mindre Forandringer udførte, særligt er at nævne blandt disse, at Havestuen

*) Paa en Gaard, der har tilhørt Niels Krags Søn, Rigsraad Otto Krag, skal findes samme Indskrift, fuldført: »Aulu ut ignis, nec pene nec procul« — »Hoffet er som Ilden; staa hverken for nærved eller for langt derfra«. — Familien Krag synes at have gjort Erfaringer i saa Henseende!

udvidedes og sattes i direkte Forbindelse med de andre Værelser. — Større Reparationer udførtes ved Møllen og Sluseværkerne. — Baade i større og mindre Ting mindedes min Fader svært godt Teilmanns Raad: »Tag immer noget for til Eftermandens Nytte«, skjøndt han var meget fraværende hjemmefra paa Grund af sin Stilling som Landstingsmand og i andre offentlige Hverv, og særlig i de faa Aar han var Minister og endog kun kunde gjøre korte Besøg i sit Hjem paa en Uge eller to ad Gangen.

Den 10de Januar 1879 døde min Fader under et Besøg hos sin Fætter Baron O. Rosenørn-Lehn paa Orebygaard, og blev den 24de Januar begravet paa Thorstrup Kirkegaard, hvor ogsaa min Moder, mine Oldeforældre, min Moders Forældre, min gamle Tante Frk. Rosenørn-Teilmann og hendes Broder Leopold ere begravede; tillige min Oldemoders Søster, den blandt de »kvindelige Descendenter« nævnte Frk. C. F. C. A. Wormskiold, som havde sit Hjem hos mine Oldeforældre. Bagved vort Gravsted er Teilmanns, hvor han selv og en Plejesøn, død som Dreng, ligge begravede; — tillige en Broder af den før omtalte Frøken Anna Teilmann, Cand. phil. Jens Teilmann, som ogsaa en længere Tid, baade medens min gamle Tante levede og adskillige Aar efter hendes Død, havde sit Hjem paa Nørholm.

Med Hensyn til, hvad der i disse sidste 16 Aar efter min Faders Død er bleven bygget og plantet ved Nørholm, da er det alt kun min Faders Planer, som ere

blevne udførte, og alt at betragte som en Fortsættelse og Fuldførelse af, hvad han havde paabegyndt: at der ved det af ham 1878 byggede Mejeri skulde tilbygges Forpagterbolig; at Hestestalden skulde lægges paa selve Hovedbygningens »Holmen«, saa Forpagterens Bygninger og Hovedbygningen med sit Tilbehør skulde være adskilte ved Aaen, og saaledes hver have sit vel afgrændset; og at al Højgaards Hede og Ager, ca. 220 Tdr. Land, skulde tilplantes, er alt min Faders Ideer, som han ikke selv naaede at fuldføre, men som uden Forandring i Planen nu ere virkeliggjorte. — Derimod er der Standsning i Opdyrkningsarbejderne og hvad dertil hørte. Paa Lunderup Hede havde min Fader 1875 ladet opføre Afbyggergaarden »Armvanggaard«; denne Gaard, hvortil der var bleven lagt megen god Eng og adskilligt Ager, gav sluttelig i aarlig Afgift 2 pCt. af hvad Bygningerne havde kostet at opføre. Saa blev den, efter Bevilling, solgt og Planen om en lignende Afbyggergaard ved Nørholm opgivet. Et Bidrag paa en anden Maade til Opdyrkningen i det Hele taget — udenfor Nørholm — er, haaber jeg, dog den ogsaa bevilligede og nu udførte Afhændelse af Resten af den Lunderup tilliggende Hede, og af den store Hedelod, »Langheden« med Gravlund Hede (under Nørholm), idet denne Jord jo ogsaa herved kommer under Kultur, nu i mindre Dele, men derved forhaabentlig med bedre Udsigt til at lykkes. For Stamhusets Vedkommende er der nu en Indtægt af Renter af Salgsværdien, istedetfor tidligere en lille Udgift af Skatter af disse

hidindtil næsten unyttede Strækninger. — Ogsaa Hovedgaardsjorden Assenbæk Mølle (af Agerkrogs gamle Jord) og Lunderup Teglværk ere solgte efter 1879, ligesom ogsaa den tidligere arvefæstede, senere bortforpagtede Frisvad Mølle og endeel Engjord, — det frasolgte til sammen i Areal vel omtrent en Trediedel af den tidligere tilliggende Jord udenfor Fæstegodset. — Den sidste Fæstegaard solgtes faa Aar efter min Faders Død.

»Højgaard«, som var bygget paa — og hvis Jord var den tillagt af — selve Nørholms Hovedgaardsjord, og som i mange Aar har været bortfæstet, oprindeligt til en Gartner, der passede Haven paa Nørholm, senere til hans Efterkommere i flere Led, kom efter en Fæsters og hans Enkes Død for faa Aar siden fri igjen, og alt dertil lagt Ager og Hede bliver, som sagt, efter min Faders Plan, tilplantet. —

Lunderup blev allerede 1870 paany bortforpagtet og er siden vedbleven at være det; Agerkrog gik ved Overenskomst med den tidligere Fæsters Enke 1882 over fra Fæste til Forpagtning, og Nørholm har været bortforpagtet fra faa Maaneder efter min Faders Død.

Hestestalden er opført 1882; Brændselshuset ved Enden af søndre Fløj 1883, og den nye Forpagterbolig 1885. — 1894 byggedes et nyt Stuehus paa Agerkrog, faa Aar tidligere en ny Kostald. — Ogsaa ere i disse Aar alle Brandmurene paa Nørholm ommurede fra Grunden, og den store Bro fornyet.

Inden jeg slutter, vil jeg blot endnu udtale min Tak til de to gode Venner, som nu for Tiden med mig ere hjemme her, og som jeg har den Glæde at kunne kalde min »daglige Husstand«; — min Tak til dem, og min Tak til mange Andre herhjemme, — til dem Alle, som bidrage mere eller mindre til at gjøre mit daglige Liv i dette Hjem endnu mere hyggeligt og godt, end det i ethvert Fald ved min — jeg tør vel sige: *medfødte* og stadig voxende Kjærlighed til det og dets gamle Minder vilde være. —

Den 27de Juli 1890 var det jo hundrede Aar siden at Nørholm, ved A. C. Teilmanns Død kom til min Slægt. Det var mig da en Trang at give den store Tak, den skylder ham, et synligt Udtryk; det var ikke »Stamhusets« 100 Aar, der bleve fejrede, — det var en Tak der blev bragt for det gode Hjem vor Slægt havde havt i den Tid. I Nørholms Have blev da afsløret en Mindestøtte for den gode Giver, med Indskrift taget af Æventyrdigtet »Østen for Sol og Vesten for Maane« (af H. Drachmann):

»*Den Bygherre var nok en gammeldags Mand,
Grundigt og godt var hans Mærke*«,

og derunder:

»Taknemlig Ihukommelse hos den Slægt, som nu i 100 Aar har nydt godt deraf, rejste ham denne Mindesteen.«

I en lille hjemmelavet Sang, der efter Afsløringen
blev afsungen, stod som sidste Vers:

»Et Ønske nu vi slutte med
— og det af Hjærtet sige —
for Hænders Dont paa dette Sted,
for Sjæles Id tillige:
gid altid Eftermand Du faa
som sig ved Gjøgler vil skamme,
gid Ingen her sig understaa
med Sprinkelværk at bramme!«

Med dette samme Ønske vil jeg ogsaa nu slutte.

Nørholm i Juni 1895.

